

(.....)de drie maxims van de *sensus communis* (....): zelf nadenken (de stelregel van de Verlichting); je ingedachte in een ander verplaatsen (de stelregel die je denken "verruimt", die ruimte schept); en de stelregel van consistentie: denk altijd in overeenstemming met jezelf. Het zich verplaatsen in anderen en het zich voor de geest halen van de mogelijke oordelen van anderen maken het ons mogelijk een 'verruimd standpunt' in te nemen, wat volgens Kant voorwaarde is voor een bezonnen oordeel. Het brengt een zekere onpartijdigheid teweeg en een zekere belangeloosheid. Het creëert distantie, het doet ons abstraheren van de toevalligheden en beperkingen die ons eigen oordeel aankleven.

'De *sensus communis* moeten we opvatten als de idee van een gemeenschappelijk zintuig, dat wil zeggen een oordeelsvermogen dat in zijn reflectie, in gedachten (a priori) rekening houdt met de voorstellingswijze van alle andere mensen, om zijn oordeel als het ware te vergelijken met de collectieve rede der mensheid. (J. Kessels, *Het poëtisch argument*, pag. 63, Amsterdam 2006)